

Ο Άδολφος ο δούλος. 1

Κατέδε κάτω αναίδητες. Χίωπ.

Μιδοκρόπηκε η φωνή ότι χείλη του δούλου. Μα
γίγαντιώθηκε μέσα του το μίθος, το ακεραντό, και
τα στηθεία του επάλλοντο από ένα ακατανίκητο
πάθος, πάθος εκδιηκήθηκε τρίτης.

Σαν άστραπη περάσε από το νου του η ιδέα να
ορμηθή πάνω στον Άτιμο και να τον ξεδίχθη, να τον
κνήη χιλιά κομμάτια, να πιη ολόκληρο το αίμα αν
ήμπουσε. Και ύστερα... Και ύστερα να παη στην
άδυναμια και να παραδοθή. Τα ματιά του άστραψαν
(τρομακτικά) ήταν στοιμος να ορμηθή, όταν...

Δεν μου ντρέπεσαι, αναίδηστατε συνεχίσε στον
ιδού θυμωμένο κι άπαιδίό τονο, η φωνή του κυρίου
του. Δούλε, δούλε, δούλε βρυχηθήκε σε έβλαη
παραφορά. Δούλε κρούγασε έλε τρομαχτη φωνή. Πως
τοβμιας εσύ δούλε ν' ανακατωνεσαι. —

Πνιγθήκε η φωνή στα χείλη του και άλλη λέξη
δεν εβγαίνε από τα χείλη του που έστράψαν από
θυμο. Μα η λέξη αυτή του στάθηκε όωτηρία.

“Δούλε, όκεφτήκε ο δούλος. Είμαι δούλος μα άδου-
λωτος, γιατί αν αυτή τη στιγμή είμαι ελεύθερος
να όκεφθω και να διευθυνω το λογισμό μου αυτός
είναι δούλος των όρμων και των παθών του. Και
όταν τέτοιος είναι κτηνος.

7 Παρηφρήθηκε με αυτή τη όκεψη και αναγκάσε
η ψυχή του και πλημμύρισε από αγαλλιαση ανεκφρα-
στη το όωμα του και μια γλυκαδα ανεκφραστή
υπεροχη απλώθηκε στο ήλιοκαμένο του πρόσωπο.

Σαν κρούχος κτυπήσε το δούλο κυριο η μορφή του
άδουλωτου δούλου.

Και όσο πιο πολύ νευριαζε αυτός και θυρώνε και
ελασθημιούσε τόσο πιο πολύ γλυκία γινόταν η μο-
ρφή του δούλου τόσο πιο υπεροχη, τόσο πιο γαληνία
και συμπαθητική.

Μα η όκνη αυτή εβταύσε στο ακροχωρητο. Ο όγμος
του δούλου κυρίου όβταύσε στο κατακορυφο. Και
ξεόπιασε αγριος. Αύριο καλιτομαρο να καρής τα
ρουχιά σου και να πας στο διόλο.

Χωρίς μιλία αποταραχτήκε ο δούλος. Αλλώστε γι-
τι να μιλήση; ~~ΝΑ ΤΟΥ ΠΗ ΠΩΣ ΑΥΤΟ~~ Να του πη πως αυτό
που εκανς ήταν άτιμια, αίσχος ότηνμνημη του
θαμμένου άνδρα που, του κουρελιαζε κάθε ε-
τίμη; Να του —